

LATVAS

No. 10. Metai XIII

Kovo-March 4, 1933

LTSR valst.
respublikos
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

Užgavėnių Sekmadienis (Quinquagesima).

L e k c i j a .

I KORINT. 13, 1—13.

JEI aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš būčiau kaip žvangantis varis ir skambančios kanklės. Jei turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis ir visoki mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galėčiau perkelti kalnus, neturėčiau gi meilės, aš esu niekas. Jei išdalyčiau visą mano lobį beturčiams -valgydinti ir jei išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda.

Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesielgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti neieško kas jos yra, nesusierzina, neįtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa; visa nukenčia, visa tiki, visko viliasi, visa pakelia.

Meilė niekuomet nepaliauja, nors pranašystės paliaus buvusios, nors kalbų nebebus, nors žinojimas nieku pavirs. Nes mes žinome dalimis ir dalimis pranašaujame. Kuomet gi ateis, kas yra tobula, paliaus buvę, kas yra dalimis. Kuomet aš buvau kūdikis, gavau kaip kūdikis; kuomet gi pasidariau vyras, nusikračiau, kas buvo kūdikio. Dabar mes matome atspindyje lyg mįslę, tuomet gi veidu į veidą.

E v a n g e l i j a .

LK. 18, 31—43.

ANUO metu Jėzus pasiėmė dvylika ir jiems tarė: Štai, mes einame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas per pranašus parašyta apie žmogaus Sūnų: Jis bus paduotas pagonims, iš jo tyčiosis, bus plaktas ir apspiaudytas; nuplakę jie užmuš jį, bet to trečioje dienoje jis prisikels. Jie nieko iš to nesuprato. Tas dalykas buvo jiems uždengtas, ir jie nesuprato, apie ką buvo sakoma.

Kuomet jis artinos į Jeriką, atsitiko, kad vienas aklas sėdėjo prie kelio elgetaudamas. Išgirdęs praeinančią minią, jis klausė, kas tai būtų. Jam atsakyta, kad praeinąs Jėzus Nazarėnas. Tuomet jis sušuko tardamas: Dovidō sūnau, pasigailėk manęs. Jėzus sustojęs liepė atvesti jį pas save. Kuomet jis buvo prisiartinęs, paklausė jį, tardamas: Ko nori, kad tau padaryčiau? Jis atsakė: Viešpatie, kad regėčiau. Jėzus jam tarė: Regėk, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Jis tuojau regėjo ir sekė jį garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tai matydami, davė garbę Dievui.

Dabar aš pažįstu dalimi, tuomet pažįsiu, kaip ir esu pažintas. Taigi, dabar pasilieka tie trys dalykai, tikėjimas, viltis, meilė; tačiau didžiausis tarp jų yra meilė.

PASTABA: Šio pirmojo gavėnios sekmadienio lekcijos ir Evangelijos žodžiai per klaidą pateko į "Laivo" 9 numerį, užtat šiame "Laivo" 10 numeryje padėjome lekciją ir Evangeliją užgavėnių sekmadienio.

IŠGANYTOJAS IR JERUZALĒ

Kodēl Kristus ī Jeruzalē žiūrēdamas verkē? Dēlto, kad Jis galējo savo tautos! Mat, žydai nenorējo pasinaudoti Jo mokslu — Jo pasiuntinybe — Jo stebūklais, ir eiti išganymo keliu. Kristus — Dievas matē jū ateitī ir gerai žinojo, kas atsītkis su Jeruzalēs miestu.

Kristaus laikais, Jeruzalē buvo Žydu tīkybos centras: Velykū metu kiekvienas žydas turējo aplankyti Jeruzalē, pasimelsti ir paaukoti Dievui tinkamā aukā. Turtingieji aukodavo gyvulius, o neturtēliai — balandžius

Žydu vadais buvo Pariziejai ir Sadukiejai, kurie iš paveldējimo eidavo savo religijos pareigas. Pariziejai dengdamiesi īstatymo išorinēmīs cerēmonijomis didžiaivosi ir veidmainingai žmonēmīs rodēsī esā gerais ir pavyzdžingais, bet Kristus jū vertē matē ir juos vadino “pabaltintais grabais.”

Sadukiejai netikējo ī atsikēlimā iš numirusių arba ī angelū buvimā. Jie buvo pariziejū priešai, nes gyvendavo geruose santykiuose su stabmeldžiais Romēnais. Aišku, kad tokiems vadovams Kristaus reikalavimai netiko, nes Kristus skelbē Dievo, o ne žydu karalystē, žmonēmīs rodē keliā ī dangiškājī gyvenimā, kurī galima atsiekti tik gerais darbais ir tikrai doru gyvenimu. Kristus sakē: “Aš kelias, tiesa ir gyvenimas. Nē vienas neateina pas Tēvā, kaip tik per mane.” (Jono XIV, 6). “Aš pasaulio šviesa. Kas mane seka, nevaikščioja tamsybėje; jis turēs gyvenimo šviesos.” (Jono VIII, 12).

Jo šventais pavyzdžiais, patarimais ir paraginimais susijudo žmonēs. Jo stebūklai parodē Jo Dieviškājā pasiuntinystē! Tame laikotarpyje, žmonēs buvo belaukē Mesijo, kuris turējo ateiti ant žemēs, bet Pariziejai ir Sadukiejai klaidino žydu nuovokā apie Mesijo atējimā, nes

jie tik laukē pasaulinio karaliaus, kuris sugražintū žydams valdžią ant viso pasaulio. Kristus gi aiškino, kad Jo karalystē ne šios žemēs. “Mano karalystē ne iš šio pasaulio.” (Jono XVIII, 36). Kristaus šventas elgēsīs ir pamokymai nepatiko Žydu vadams, nes Gerasis Ganytojas atvirai jiems priešinosi, nes jie vedē žmones tiesiog ī amžinājā prapultī. Kristus savo nauju mokslu apie dangaus karalystē, ragino žmones tinkamai ir dorai gyventi. Jū gi vadams tiesiai kalbējo “Deja jums, Rašto žinovai ir pariziejai veidmainiai, kurie kuopiate, kas yra viršaus taurēs ir bliūdo, viduje gi esate pilni plēšimo ir nešvarumo. Aklasai pariziejau, iškuopk pirma, kas viduje taurēs ir bliūdo, kad pasidarytū švaru ir tai, kas yra iš viršaus. Deja jums, Rašto žinovai ir pariziejai, veidmainiai, nes jūs panašūs ī pabaltintus kapus, kurie iš oro pusēs rodosi žmonēmīs labai gražūs, viduje gi pilni mirusiųjų kaulū ir visokių puvesių. Taip ir jūs iš viršaus, tiesa rodotēs žmonēmīs teisūs, viduje gi pilni esate veidmainystēs ir nedorumo.” (Mato XXIII,,

Žydu vadai visokiais būdais ieškojo progos Kristū nužudyti, nes jie bijojo Jo mokslo. Kristus visā šitā gerai žinojo ir kada Jis pažvelgē ī Jeruzalē nuo kalno, apsiplē ašaromis, kad žydai nenorējo pasinaudoti Jojo išganingu mokslu. Gerasis Viešpats, trėjais atvėjais pranašavo Jeruzalēs sunaikinimā. Pirmiausiai Jis kalbējo: “Daugelis ateis mano vardu ir saks: Aš Kristus ir jie suklaidins daugelī.” (Mato XXIV, 5). Kad taip atsitiko, tai pati istorija parodo, nes daug netikrū pranašū kilo, kaip antai: Judas Galiliejietis Elymas, Simonas Magus, Teodas. (Apašt. Darbai V, 36). Tap pat šv. Petras antrame laiške rašo: “Buvo tautoje ir netikrū pranašū, kaip ir jūsų tarpe mo-

kytojų melagių. (II Pet. II, 1—20). Taipgi pranašavo Jeruzalės naikinimą: marais, epidemijomis, badu, karėmis ir žemės drebėjimais.

Garsus žydų istorikas Flavijus Juozapas rašo apie Švento Miesto sugriovimą ir tarpusavį karą visoje Palestinoje. (Joseph. Bel. Jud., II, XVII, 10; II, XVI, 11, 1—8). 60 ir 70 metais pagal žymų Romėnų rašytoją, Tacitą, buvo žemės drebėjimai, beveik visoje Romėnų imperijoje. (Tac., Ann., XIV, 27; XV, 22). Marai ir badai užėjo ant viso pasaulio, bet ypatingai palietė Judėją. Skaitome Evangelijoje: “Vienas iš jų vardu Agabas kėlėsi ir Dvasios įkvėptas apskelbė būsiant didelį badą visame pasaulyje, kas ir įvyko, Klaudijui viešpataujant. Mokytiniai gi, kiek kas turėjo, kiekvienas nutarė siųsti pašalpos Judėjoje gyvenantiems broliams.” (Apašt. Darbai, XI, 28, 29). Taip pat Tac., Ann., XVI, 13; Jos. Bel. V., XVI, 3; VI, 1.

Galūtinai Jėzaus pranašystė apie Šv. Miesto naikinimą yra užrašyta Šv. Mato Evangelijoje: “Tuomet paduos jus į suspaudimą ir jus užmušinės, ir jūs būsite visų tautų nekenčiami dėlėi mano vardo. Tuomet daugelis pasipiktins, vieni kitus išduos ir vieni kitų nesikės. (Mato XXIV, 9, 10). Visa pranašystė išsipildė, kaip parodo istorija: kad 66 ir 67 metais, Vespasianus, Romėnų imperatorius apgulė žydų kraštą su milžinišką kariuomenė, ir begalę žydų išžudė. O jo sūnus Titus apsupo Šventąjį Miestą, Velykų metu, kada daug žydų buvo atėję į Jeruzalę. Flavijus Juozapas matęs tą baisų reginį, taip rašo: “Vienuolika tūkstančių žydų žuvo nuo kardo, arba mirė iš bado, ir 97 tūkstančiai tapo vergais” (Jos., Bel. Jud. IV, IX, 3).

Miestas virto į pelenus — viskas sunaikinta — o žemė aparė.

Minėti įvykiai patvirtina Kristaus

pranašystes. Šv. Mato užrašytas: “Ištikrųjų, sakau jums, šita giminė nepraeis iki visa tai įvyks. Dangus ir žemė praeis, mano žodžiai nepraeis.” (Mat. XXIV, 34, 35).

Žydai nepriėmė Kristaus, Jo išganingą mokslą atmetė ir užtai baisiai nukentėjo. Tad mes nedarykime žydų klaidos, bet sekime Kristų, pildykime Jo Šv. valią, užlaikykime Jo Bažnyčios įsakymus ir patarimus. Pasaulinės įtakos nusikratykime ir sulig Kristaus prašymo: “Sūnau, duok man tavo širdį,” nuoširdžiai Jam tarnaukime.

Šmitas.

MARIJOS MEILĖ

Marijos meilė, meilė begalinė,
Išplaukianti iš nekaltos širdies;
Ji, lyg dangaus žvaigždėlė sidabrinė,
Paguos visus ir takelius nušvies.
Laimingas, kas meilę tą pažįsta,
Kas savo širdį jai tik paaukos:
Gal puola jis, ar griūva, ar paslysta—
Nežus, nes Meilės žvilgsnis jį užstos!

Štūd. F. Vasys.

TOBULYBĒS TROŠKIMAS

Dievas, sutverdamas žmogų, skyrė jam aukštą tobulybės laipsnį, tokį būtent, kuriame sutvērimas yra panašus į savo Sutvērēja. Tačiau, nesuteikė tos tobulybės iš karto, bet paliko žmogui ją siekti savomis jėgomis, suteikdamas visokeriopą pagalbą. Pirmiausia, pasėjo į jo širdį gilų tobulybės troškima, taip gilų, kad nė koks pageidimas ar ištyrkimas negalėjo užtrinti, žmogus ir po nuodėmės veržiasi į tobulybę.

Eidamas tuo įgimtu pilikimu, žmogus trokšta didumo, jis nepasitenkina tuomi, ką turi, bet trokšta daugiau. Išmintingas nori būt išmintingesnis, mokytas — mokytesnis, doras — doresnis, šventas — šventesnis, turtingas, — turtingesnis, gailestingas — gailestingesnis, garsus — garsesnis, gražus — gražesnis ir t. t. O visi darba, visi rūpinasi, visi juda, kad pagerinus savo gyvenimą, kad pridėjus nors trupinėlį prie turimų gėrybių, o pridėję, greit juo apsidžiaugia ir vėl rūpinasi ir dirba, kad padidinus savo gėrybės nauju trupiniu, kuriuo nepasitenkina kaip ir anuo.

Tame tobulybės troškime ir jos siekime žmogus nemato ir nesuranda rubežių, nes juo ant aukštesnio atsistoja laipsnio, juo didesnius pamato tobulybės plotus, kurie uždega jo širdį naujais troškimais ir rūpesčiais, todėl sulyg Pamokslininko žodžiais: *“Kame daug išminties, ten daug ir apmaudo, ir kas daugina žinojimą, daugina ir vargą”* (Pamokoksl. 1, 18.). Klausimas tat kyla, ar yra kurnors koks kilnus daiktas, kuris užpildytų visiškai žmogaus troškimus, kurį pasiekęs, žmogus nurimtų ir nieko daugiau nenorėtų; o gal priešingai jam yra skirta amžinai trokšt ir niekad nepasisotint, amžinai siekt ir niekad nepasiekt, amžinai keliaut ir nie-

kad ir niekad nenukeliaut. Jeigu taip būtų, tuomet žmogus taptų vienu iš neišmintingiausių sutvērimų, nes turėtų įgimtų troškimų, kurie niekad nebūtų patenkinti, o per tai pasidarytų amžino vargo ir skausmo šaltinis. Bet tokiam atsitikime ir žmogaus siekiai pasidarytų nesuprantami priešingai jo prigimčiai: Žmogus tik tada siekia, kada turi vilties pasiekti, tik tol ieško, kol turivilties surasti; tai vilčiai išnykus, sustoja jo visi darbai ir siekimai, nes negalima siekt, žinant, kad nebus pasiekta, ieškot, kad nebus surasta. Jeigu tat žmogus rūpinasi savo gyvenimo pagerimu, ieško savo troškimų patenkinimo, ženklas, kad jo prigimties gelmėse glūdi viltis, jogei yra toks daiktas, kuris gali jį nuraminti, padaryt jį tobulą ir laimingą.

Klausimas, kur yra toks daiktas ir kas jis yra?

Vienas Dievas gali užpildyti žmoguje tobulybės troškimą.

Tobulybės troškimas yra didelė Dievo dovana žmoguje, nes yra visokios pažangos priežastis, ir šaltinis. Neprotingi sutvērimai neturi tokio troškimo, todėl jie neina pirmyn, bet amžinai pasilieka vietoje. Kaip bitė lipdė korį tūkstančius metų atgal, taip ji jį lipdo ir šiandien, taip ji jį lipdys ir už tūkstančių metų. Panašus dalykų stovis yra ir pas kitus gyvunus.

Žmogus priešingai ne tik nepasitenkina tuom, ką jo bočiai yra padarę, bet nepasitenkina ir tuom, ką jis pats yra šandie padaręs, todėl ieško kelių, kad pagerinus savo gyvenimą visokiu žvilksniu, o tas ieškojimas ir sudaro pažangą.

Tačiau, toji pažanga nevisuomet yra tikra pažanga, nes nevisuomet veda žmogų prie geresnio gyvenimo, kaip kada nu-

veda jį prie blogesnio, tuomet tobulybės troškimas pasidaro visokios nuodėmės ir visokio pageidimo šaltinis. Atsitinka tai tada, kada žmogus, pasitenkindamas savim, sutrauko visus savo ryšius su Dievu ir nori vienas be Dievo vadovybės ir pagalbos siekti tobulybės aukštybes. Kadangi skirtasis žmogui tobulybės laipsnis viršija žmogaus įgimtas jėgas, todėl negali jo pasiekti savo jėgomis, reikia kad pasiduotų Dievo vadovybei, klausytų Jo įsakymų, palaikytų su Dievu tampsresnius ryšius, tuomet tik užlips ant tobulybės kalno, nes Dievas patsai nori prisiiimt ant savęs visą tobulybės darbą, o žmogui palikti tik išsižiojimą kaip mažam vaikeliui, kad pripildytų jo burną gerybėmis: *“Plačiai atverk savo burną ir aš pripildysiu ją.” ps. 80, 11.*

Žmogus atmetė Dievo pasiūlymą.

Žmogus, šetono klaidinamas, atmetė Dievo pasiūlymą ieškoti Dievuje savo tobulybės ir Dievui vadovaujant. Jis užsimanė pasiekti tobulybę savo priemonėmis, ne savęs atsižadėjimu, bet savo egojismo kurstymu ir jo kelimu į aukštybes.

Turėdamas Dievo suteiktą protą ir valdžią ant žemesnių sutvėrimų, jis užsimanė sauvališškai viešpatauti ant jų, traukti iš jų sau naudą, didint jais savo smagumus ir džiaugsmus, patenkint jais visus savo troškinus ir palinkimus, ir nepripažīt ant savęs jokio kito valdovo, kuriam reiktų atsilygint už suteiktas dovanas, kuri reiktų pagerbt ir pripažīt savo nuo jo prigulmybę.

Taip darydamas, žmogus papildė melą, vagystą ir sau padarė neapsakomą skriaudą. Papildė melą, nes nepripažįsta Dievo už viso pasaulio Kurėją ir Valdovą, laikydamas savę už aukščiausią pasaulio šeiminką, nors gerai žino, jogei ne žmogaus galybe pasaulis yra sutvertas ir laikosi.

Papildė vagystą, nes naudojasi svetimu turtu, naudojasi Dievo sutvertais

daiktais, nepripažindamas Dievo už jų savininką. Tuo būdu žmogus pasidaro panašus į tuos evangelijoje aprašytus vynyno nuomininkus, kurie nenorėjo mokėt nuomos savininkui, o pamatę ateinant jo sūnų, susitarė užmušt jį ir vynyną sau pasisavint.

Padaro sau skriaudą, nes, gyvendamas sulyg Dievo planais, pakiltų tobulybėje daug aukščiau, pasidarytų daug turtingesnis, gyvendamas gi sulyg savo egoizmu, puola žemyn ir virsta dulkėmis kartu su tais sutvėrimais, kuriuose ieškojo savo tobulybės ir išaukštėjimo. Todėl Dievas, varydamas žmogų iš rojaus, primena jam skaudžią, bet tikrą tiesą: *“Dulkė esi ir dulke pavirsi.”*

Eidams žmogus išvien su Dievu, pasidaro panašus į Dievą, eidamas savo egoizmu ir atsitraukdamas nuo Dievo, virsta dulke, nes ne Dievuje ieško savo laimės ir didumo, bet dulkėse.

Puikybės esmė yra ne tame, kad žmogus siekia didumo, tas didumo troškimas yra žmogui įgimtas, su tokiu troškimu Dievas yra jį sutvėręs. Puikybės esmė yra tame, kad žmogus siekia to didumo aplenkdamas Dievą, atmesdamas Dievo valdžią ir vadovystę, naudojasi Dievo sutvertais daiktais, bet nenori nusilenkt prieš Dievą ir pripažīt jam pirminybę.

Toji pati mintis veikė ir angeluose ir prapuldė juos, ji veikia ir šių laikų bedieviškoje kultūroje. Vieniems ir kitiems atrodo, jogei Dievas yra jiems visiškai nereikalingas, jogei apseisią be jo valdžios ir pagalbos, pasieksią tas aukštybes, kurių trokšta širdis. Angelai nukrito į pragarą gelmes. Nukris ir bedieviškoji kultūra ir subyrės į dulkes, kaip kad subyrėjo į dulkes daugelis kultūrų.

Kadangi puikybė yra visokios nelaimės pradžia ir šaltinis, todėl Išganytojas, atėjęs atpirkti pasaulio, mokina jį nusiženimo ir savęs atsižadėjimo savo žodžiu ir pavyzdimi. Bažnyčia gi, eidama tąja

pačia mintimi, barsto p e l e n u s ant galvos tikintiesiems ir primena, jogei žmogus yra dulkė ir dulke turės virsti. Kas tat nori sugrįšti prie Dievo, o gavėnios laikas yra tam tinkamiausias, nes yra atpirkimo ypatingas paminėjimas, tas privalo pradėt nuo nusizėminimo, privalo

suprasti, jogei yra tik dulkė ir toje mintyje išsilaikyti per visą gavėnę.

Priimkime tat pelenus atgailos dvasioje, dėkokime Viešpačiui, kad mums duoda progos sugrįšti prie jo, skubinkime naudotis laiku, kuris yra skirtas mūsų išganymui.

—oOo—

Malonūs Praeities Atsiminimai

(Skiriu savo Vadovo a. a. Tėvo Felikso
Kūdirkos atminčiai).

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

*Bremeno didysis muziejus, vadinamas
"Stadt. Museum fur Natur-, Volker—, und
Handelskunde."*

Pasiskubinome pavalgyti pietų, kad galėtume aplankyti vieną iš įdomiausių Bremene dalykų — Miesto didįjį muziejų. Sekmadieniais neima jokio įžangos mokesčio. Muziejus gana didelis ir turtingas. Gaila tik, kad negalėjome gauti, kas mums smulkiau paaiškintų rodomus jame dalykus. Net rašyto vadovėlio negavome nusipirkti. Girdi, nesą dar pagaminto. Turėjome pats kiek pajėgdami sau gelbėti. Toks darbas greitai neina. Kol susirandi reikalingų paaiškinimų, kal susieškai visus kambarius — užima daug laiko. Taigi ir mudu šandie nedaug suspėjome apžiūrėti. Parėjome Amerikos indėnų, Afrikos jodukų ir kiniečių skyrius ir turėjome išeiti, nes muziejaus lankymo laikas jau baigėsi. Išėjome, ne ką darysi, bet pasižadėjome rytdieną būtinai čion sugrįžti, nes matėme čion daug labai įdomių dalykų, kurių arčiau nepažinus gaila buvo apleisti.

Nors žadėjome ateinančią dieną grįžti į muziejų, tačiau negalėjome savo pažadų išpildyti. Atėjome tiktai į trečią dieną. Įėjimas dabar jau apmokamas po

pusę marksė, o kurie nori ir akvarijumą (žuvų skyrių) matyti, tai turi dar primokėti po 20 fenigių. Užsimokėję įžangos mokesį, mudu nuo pat anksto šandie lankome muziejų, kad galėtumėm viską gerai apžiūrėti. Perėjome labai daug skyrių ir gana įdomių: 1) Aleskos gyventojų skyrių su įdomiais jų šuneliais, 2) Kolumbijos kraštą, 3) Šiaurės Amerikos indėnų gyvenimą, 4) Braziliečių gyvenimą ir užsiėmimus. Kavos auginimą... 5) Meksiką su jos gyventojais, 6) Kaliforniją su jos augalais bei gyvuliais, 7) Kūbos gyventojus, 8) Sumatros, 9) Medvilnės apdirbinėjimą, 10) Japonijos gyventojus su jų užsiėmimais, gyvuliais, žvėrimis... 11) Viena skyriuje rodomas gyvulių rūšių kitimas pagal Darvino mokslą, 12) Didžiojo griaučiai (kaulai) 40 žingsnių ilgio! Tai būta gyvulėlio!... 13) Didžiulis dramblys panteros užpultas — kova už būvį!... Toliau eina įvairiausių paukščių, pradedant nuo mažulėlių "kalibrių" ligi didžiausių, arklio didumo, strausų... Įvairiausių tautų parėdai, papročiai ir darbai. Moterų rankdarbiai. Kokių yra didelių, brangių... Kiek juose kantrybės, darbo ir dailės yra įdėta!..

Apžiūrėję muziejų, perėjome į akvarijumą, kur surinkta daugybė visokių žu-

vų žuvelių, kirmelių ir kirminėlių. Kokių neregėtų negirdėtų rūšių čia gali rasti!

Išėję iš muziejaus buvome abu visiškai patenkinti. Diena nenuėjo tuščiomis. Daug pasimokėme. Taigi norėjome ir toliau laiko be reikalo negaišinti. Kad žinotumėm, kur kas gero Bremene galima pamatyti, nusipirkome vadovėlį po miestą. Tarp miesto įdomybių radome ten pažymėtą kokios moters — dailininkės paveikslų galeriją. Pataria vadovėlio rašytojas ir tenai keleiviui užėiti. Einame vadovėlio nurodytu adresu. Atėję į vietą, dairomės ir šen ir ten — kur čia toji paveikslų galerija? Jokio parašo nerandame. Klausiamės praeivių. Ir jie nežino. Kiek turėjome vargo, kol pagaliaus suradome ieškomą galeriją, į kurią reik įeiti iš kiemo ir lipti į kelintą (ar ketvirtą) aukštą. Pagal vadovėlį reiktų įžangos užsimokėti pusė markės, bet niekas iš mūsų nereikalavo. Sėdinti ofise panelė tik nurodė mums trepus, kuriais galima užlipti į minėtąją galeriją, o jokio užmokesčio nereikalovo.

Jau iš to visko mudu nujautėme, kad ne daug turėsime džiaugsmo iš tos paveikslų galerijos, jei tiek maža kas ja domisi. Bet atėjęs negriši be nieko atgal namo — lipame. Ir iš tikrųjų, randame poroje nedidelių kambarėlių pačioje pastogėje sukarstyto keliolika ar kelias dešimtis kuo šlykščiausio turinio paveikslų. Nusispioavę išėjome atgal piktai ir ant tos piešėjos, ir ant vadovėlio autoriaus, ir ant savęs, kad lengvai patikėjome, ir ant panelės, kad mūs neįspėjo ir leido taip aukštai siaurutėliais trepais karstyti net ligi pakraigės...

Miesto reginiai.

Kad išblaškytumėm susidariusią blogą mummyse nuotaiką po tų paveikslų, leidomės pasivaikščioti po miestą. Išėjome plačia gražia Bremeno gatve, vadinama Wallstrasse. Apėjome aplink visą sen-

miestį pavėzeriu (Vėzerio upės pakraščiu) ligi pat geležinio tilto. Apžiūrėjome protestantų maldyklą (taip pat iš senovės katalikų bažnyčios padarytą) Stefanikirche. Tai dvi didelės senos ir gražios bažnyčios. Šalia jų yra pastorių namai — ruimingi ir gražūs.

Nemažai mudu nustebino viduryje miesto riogsantis vėjinis malūnas su dviejais sparnais: su dideliais ir mažyčiais aukščiau stogo. Paliktas jisai, kad primintų bremeniečiams senovės laikus, kada tokių malūnų buvę daugelis aplink miesto sienas pristatyta.

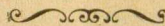
Iš čia nutarėme vykti į miesto botanikos sodą, kuris yra pačiame miesto gale prie Hamburgerstrasse. Išėjome pėkštute. Jau beidami gerokai pavargome. Tai galas kelio! Sodą apskukome aplinkui, apžiūrėjome kas buvo jame verto apžiūrėti. Teisybę sakant, per daug ko nebuvo čionai žiūrėti. Rudens metu augalai nebetekę jau savo gražaus aprėdalo, o kiti visi nudžiūvę. Lankytojų sode labai maža. Jei ne antys, sodas būtų visai kaip ir apmiręs. Antys vienos priduoja jam visą gyvybę. Jos kiekvieną naują svečią pasitinka dideliausiu savo kvarksėjimu. Matyti, publikos jos penimos, todėl taip prie svečių jos ir puolasi. Ančių čia visokių galima pamatyti, bet daugiausia mažyčių raibukių, visai panašių į Lietuvos laukines, vadinamas "krikliukėmis." Sode medžių pra taip pat gana įvairių rūšių, bet jautresnės jau pašalintos. Laikosi tik paprasčiausios, kurios nesibijo ankstyvų šalnų ir žiemos šalčių. Tokių mes ir Lietuvoje pakankamai esame regęję.

Žodžiu, Bremeno botanikos sodas ir mažytis ir menkos vertės. Dėl jo vieno neverta tokią tolimą kelionę daryti. Bet mudu raminomės, kad turėjome gražų pasivaikščiojimą. Kojų padai tarsiu ugnyje degę — taip buvome juos atmušę, kad namo grįžti jau nebe norėjome pėksti. Sėdo-

me į tramvajų, kuris mus parvežė ligi miesto vidurio. Iš čia ketinome pėksti pareiti į savo hotelį. Bet kur trumpa, ten ir trūksta. Kai pailsę, tai rodos kas stengiasi dar labiau pailsinti. Mudu besivaikščiodami nė nepajutome, kaip praėjom pro savo gatvę ir atsidūrėme šalia visai mums nematyto tilto. Kur dabar esame? — nustebę viens kito klausėme. Bet nė viens nė kiek nesupykome, nes nebuvo ant ko — pats užsižiopsojome. Tad gerai apsvarstę savo padėtį, kurioje atsidūrėme, apskaičiavome, į kurią pusę mūs hotelis ir traukėme Wallstrasse atgal. Pakeliui radę vaisių pardavėją, nusipirkome 1 svarą kriaušių, t. y. iš viso dvi kriaušes, kurias nieko nelaukdami čia pat ir suvalgėme. Mat, būvome gerokai ištroškę: nuo 2 val. ligi 5 nieko burnoje neturėjome, o visą laiką vaikščiojome. Kokios jos gardžios mums tuomet pasirodė!

Paėję kiek, po medžiais atsisėdome ant suolo pasilsėti. Prieš mus augo didelis platus riešuto medis. Daugelis vaikučių subėgę į sodelį žaisti. Bežaisdami nuolat jie bėga po medžiu nukritusių riešutų pasirinkti. Kaip jie mėgsta. Suradę vieną - kitą, nežino kaip jais džiaugtis. Vienas kitam rodo radinį ir juokiasi. Ne gana to, kai kurie jų, matydami mudu besėdint netoliese, ir pas mudu atbėga pasigirti savo radiniu. Malonūs vaikučiai: pilni energijos ir gyvybės. Bus iš jų kada geri tėvynės gynėjai!

Vakarienė šiandien mums buvo gardžių gardžiausia. Kirtome viską, ką tik tarnas atnešė.

IŠEIVIO GEISMAS

Kaip motiną vaikas,
Taip aš Lietuvos myliu šalį:
Ten greit bėgo laikas,

Ten laimės prityriau biškeli.
Ei paukščių muskristi
Norėčiau iš šiaurės paplynės;
Ir draugus išvysti
Ir tolimą kraštą tėvynės.
Ir prisiveizėti,
Kaip Lietuvą Nemun's apjuosia,
Ir pavaikštinėti
Žaliuojančius' mūsų laukuose.
Ir kvepinčiu oru
Krūtinę ramiai atgaivinti,
Ir skausmą nedorą
Srauniam' Nemune paskandinti.
Ir toli nuo pievų
Valiavimus brolių išgirsti,
Ir tarius: su Dievu!
Iš paukščio vėl žmogumi virsti.
1889. **A. Jakštas**

Mirti nebijo tas, kurio gyvenimas
daug vertas. **Šv. Tomas Kempietis**

* * *

Žmogus be meilės — akmuo; tauta
nemylinti savo krašto — skeveldros.

* * *

Žmogau, tebūnie tavo viduje švaru,
ir apie tave esą nešvarumai, išnyks.

* * *

Išdidumas ir kvailumas yra tapatybė,
tik dviem vardais vadinama.

* * *

Teisingumas — vienintėlis pinigais,
kuris imamas visame pasaulyje.

* * *

Ginčų gali klausyti, bet ginče neda-
lyvauk. Saugok tave Dieve nuo supykimo
ir karčiavimosi, net ir menkiausiame išsi-
reškime. Piktumui niekur neturi būti vie-
tos, o labiausia teisingumo dalyke, dėl to,
kad temdo ir drumsčia jį.

KATALIKŲ PASAULY.

ST. GEORGE, N. F. — Newfoundlando saloje baisi audra sugriovė katalikų bažnyčią ir sunaikino keletą pajūrio žvėjų kaimų.

DUSTSH HARBOR, Aliaska. — Didelė audra užklupo laivelį su 13 žmonių. Laivo vadas lietuvis Stankus su savo šeimyna ir rusų kunigų Tutiakos prigėrė; Aliaskos rusų vyskupas Antonių buvo išgelbėtas.

ST. LOUIS, Mo. — Atidaryta nauja Firmin Desoge katalikiška ligoninė, kurios štabo viršininku paskirtas St. Mary's ligoninės viršininkas dr. R. A. Kinsella. St. Mary's ligoninė skiriama ateityje negrams, arba juodukams gydyti.

WASHINGTON. — Katalikų spaudos sąjungos J. Valstybėse 23-iais metais suvažiavimas šiomet įvyks Chicagoj, Stevens viešbuty, birželio 22, 23 ir 24 d.

VATIKANAS. — Šventasis Tėvas Pijus XI Indianapolis, Ind., vyskupu pagelbininku paskyrė kun. E. J. Ritter. Jam suteiktas tituliario Hippo vyskupo titulas.

ISPANIJA. — Po perversmo Ispanijoje prasidėjo smarkesnis katalikų darbininkų judėjimas. Pasirodė didžiai svarbus reikalas juos visus suorganizuoti galingon unijon. Tai nepaprastai didelis darbas ir visais atžvilgiais reikalingas.

Ispanijos sostinėje Madride įkurtas darbininkų vadų paruošimui katalikiškas institutas, kurs šiandien jau sekmingai veikia. Institute išmokslinti jauni energingi vyrai atsistos katalikų darbininkų priešaky. Patrauks juos naujon galingon organizacijon.

MADRIDAS. — Ispanų katalikų organizacija — Šeimų Tėvų sąjunga smarkiai veikia prieš tris priešreliginius įstatymus, kokius steigiamasis radikalų susirinkimas pasirašęs išleido. Tie įstatymai palies religines kongregacijas, pradines ir vidurines mokyklas ir švietimo tvarką

pradžios mokyklose. Vienu tų įstatymų norima katalikams tėvams uždrausti mokyklų tarybų nariais būti.

Visi minėti įstatymai yra griežtai prieškatalikiški. Minėta sąjunga imasi visų sau preinamų priemonių, kad neleisti šiems įstatymams dienos dienos švisą išvyti.

Pirmuoju norima panaikinti religines kongregacijų vedamas mokyklas, kad katalikų vaikai negautų religinio auklėjimo.

Antruoju norima apriboti švietimo laisvę. Norima katalikus priversti, kad savo vaikus siųstų į pasaulines valstybinės mokyklas.

Trečiuoju kesinamasi prieš piliečių teises, kuriais konstitucija garantuoja.

TĖVŲ MARIJONŲ MISIJOS GAVĖNIOS METU.

Kovo 6 — 12 dd. Norwood, Mass. (Kun. A. Petrauskas, M. I. C.)

Kovo 6 — 1 9dd. Montreal, Kanada, (Kun. J. J. Jakaitis, M. I. C.)

Kovo 13 — 19 dd. Waterbury, Conn. (Kun. A. Petrauskas, M. I. C.)

Kovo 13 — 26 dd. Šv. Kazimiero parapijoje, Worcester, Mass. (Kun. A. Būblys, M. I. C.)

Kovo 20 — 26 dd. Šv. Antano parapijoje, Detroit, Mich. (Kun. J. J. Jakaitis, M. I. C.)

Kovo 20 — Balandžio 2 dd. Cambridge, Mass. (Kun. A. Petrauskas, M. I. C.)

Balandžio 3 — 9 dd. Baltimore, Md. (Kun. J. J. Jakaitis, M. I. C.)

Balandžio 3 — 16 dd. Brockton, Mass. (Kun. A. Petrauskas)

Balandžio 10 — 16 dd. Westfield, Mass. (Kun. A. Būblys, M. I. C.)

Balandžio 10 — 30 dd. Apreiškimo parapijoje, Brooklyn, N. Y. (Kun. J. J. Jakaitis, M. I. C.)

Kovo 27 — Balandžio 2 dd. Aušros Vatrų parapijoje, Worcester, Mass. (Kun. A. Būblys, M. I. C.)

Mūsų Darbai

BROLIŠKA MEILĖ

“Mylėk savo artymą kaip pats save.”

Gražus pavyzdys šio svarbiausio Dievo įsakymo pasireiškė sausio 29 d., Marjonų Kalnelių namuose. J. E. Vyskupo Būčio pas mus atsilankymo paminėjimui įvyko puota, kurioje dalyvavo ne tik Marjonai, kunigai, bet taip pat broliai Marjonai ir visi darbininkai ir naujokai. Visi susirinko dalyvauti toje linksmoje puotoje, kuri prasidėjo 2 val. Kun. V. Kulikauskas pirma pasakė visiems tos puotos tikslą.

Pasirodė, kad ta puota įvyko pastangomis Brolio Aleksandro, kuriam mūsų Generolas Vyskupas Būčys įteikė dovanėlę — penkinukę, pavaišinti ūkio darbininkus. Čia ir pasireiškė vienuoliška broliška meilė: Brolis Aleksandras pasirūpino, kad ne tik ūkininkai, bet ir visi broliai ir naujokai sueitų Tėvo Generolą pagerbti. Po Tėvelio Kulikausko prakalbės visi kartu valgėme pietus. Kiek užsikandus, kun. A. Petrauskas, mūsų iškalbingasis misijonierius, pasakė prakalbėle, išreikšdamas savo ir visų susirinkusiųjų dėkingumą J. E. Vyskupui Būčiui ir Bro. Aleksandru. Taip pat pažymėjo J. E. Vyskupo Būčio svarbią misiją, kurią jis turi atlikti. Prašė visų, kad pasimelstų, kad ta misija būtų kuo sėkmingiausia. Pasakui sekė labai mums malonios prakalbės kunigų: Urbonavičiaus, Draugelio ir Bernackio.

Po prakalbų buvo visi apdalinti šios puotelės gardumynais — ice creamu.

Po pietų naujokyno koplyčioj gavome palaiminimą Švč. Sakramentu, kurį suteikė kun. A. Petrauskas. Visi karštai meldėsi Vyskupo intencija, gražiai giedant naujokų chorui.

Broliška meilė? Aš dabar pamačiau,

kaip ji yra graži ir kur ją galima rasti! Be artymo meilės pavyzdžio, žmogaus silpnas protas negali jos tikrai išreikšti nei žodžiais, nei plunksna! Lai Dievas duoda malonės, kad toji vienuoliškoji ir broliškoji meilė visuomet gyvuotų mūsų širdyse ir darbuose. — *Stasys Grafas.*

WORCESTER, MASS. — Štai, jau prabėgo pora mėnesių nuo Kolegijos Rėmėjų Naujos Anglijos apskrities susirinkimo. Visi gerai atmename tuos gražius sumanymus ir priimtąsias rezoliucijas. Tačiau neužtenka vien tuomi pasidžiaugti ir laukti kito suvažiavimo. Reikia stoti į darbą, kad tie gražūs sumanymai išsipildytų ir atneštų gerų vaisių.

Pirmiausiai prieš mus stovi spaudos platinimo darbas. Katalikiškoji spauda yra kiekvieno susipratusio žmogaus geriausias draugas ir mokytojas.

Skaitydami gerus laikraščius, geras knygas sužinome teisingas žinias ir gauname daug gerų pamokinių.

Kolegijos Rėmėjų suvažiavimas nutarė organizuoti spaudos platintojų kupeles, kurios platintų katalikiškąją spaudą, o ypatingai “Laivą,” nes jis yra rėmėjų organas. Todėl ir privalome visa širdimi remti tą vienintėlį savo laikraštį.

Teplaukia tasai “Laivas” kiekvieną savaitę į kiekvieno susipratusio kataliko lietuvio namus mokydamas žmones, kaip reikia plaukti gyvenimo bangomis kol priplauksime tą tikslą, kuriam Dievo siūstį.

Škyrių darbuotė

Maloni žinia atėjo iš So. Boston, Mass, Kolegijos Rėmėjų 8 skyrius gražiai pasidarbavo pardavinėjant tikietus “Pranašystės,” kurią vaidino čia lietuvių kolegijos studentai vasario 26 d.

Kolegijos Rėmėjų 12 skyrius taip pat laukia Šv. Marijos Kolegijos studen-

tų atvažiuosiant suvaidinti "Pranašystę" kovo 12 d. Tikietai jau pardavinėjami. Worcesteriečiai, vadovaujant gerb. kleb. kun. A. Petraičiui, deda daug pastangų, kad kuo greičiausiai išparduoti tikiety. Skyriui valdyba šiemis metams išrinkta sekančiai: Pirm. — V. Pilečiauskas, 16 Shelby St., vice pirm. — Parulis, 93 Author St., išd. — F. Kundrotienė, 62 Harrison St., išdo glob. — O. Landžiuvienė, H. Stepšinskienė.

Turime vilties, kad šimet skyrius savo darbuote pralenks praeitųjų metų darbo sėkmes. — N. A., *Apskrities rašt.*

Kolgijos Rėmėji:

A. Babickienė, Brooklyn, N. Y.	3.00
Mrs. K. Dvise, So. Boston, Mass.	3.00
R. Kašetienė, Brooklyn, N. Y.	3.00
N. N.	10.00
Mrs. A. Barkauskas, Homestead, Pa.	4.00
I. Rakiene, Chicago, Ill.	1.00
O. Petrauskaitė, Providence, R. I.	2.00
Wm. Kalinauskas, Kingston, Pa.	2.00
C. Malaškevičienė, Elizabeth, N. J.	3.00
Mrs. A. Kade, Taylerville, Ill.	3.00
Mrs. S. Dalto, Coal Dale, Pa.	2.00
M. Abluz, Kingston, N. J.	3.00
M. Kondrotaitė, Brooklyn, N. Y.	2.00
O. Norbutienė, Waterbury, Conn.	3.00
P. Radzevicienė, Newark, N. J.	3.00
S. R. Markevich, New Jersey, N. J.	1.00
M. Kreinienė, Chicago, Ill.	3.00
Mrs. R. Mizzer, Shenandoah, Pa.	1.00
M. Grigaitienė, Detroit, Mich.	2.00
Z. Normantienė, Niagra Falls, N. Y.	5.00
M. Valančienė, W. Frankfort, Ill.	3.00
J. Lukoševičius, Worcester, Mass.	3.00
O. Tamašaitienė, So. Manchester,	3.00
O. Petrauskaitė, Providence, R. I.	2.00
M. Kislauskienė, Cicero, Ill.	3.00
M. Varkalienė, Chicago, Ill.	3.00
O. Daugirdienė, Chicago, Ill.	3.00
S. Ambrozienė, Chicago, Ill.	3.00
Pr. Valuckas, Chicago, Ill.	3.00
M. Bankevičius, Chicago, Ill.	3.00

O. Rudienė, Orange, Mass.	3.00
Selomija Andrulis, Athol, Mass.	3.00
V. Latvinienė, Athol, Mass.	1.00
J. M. Zapenas, Lawrence, Mass.	3.00
T. Zarulienė, Shenandoah, Pa.	3.00
T. Zarulienė, Lawrence, Mass.	1.00
J. Mikalauskas, Detroit, Mich.	3.00
Mrs. A. Steponaitis, Rochester, N. Y.	3.00
A. Balčiunas, Chicago, Ill.	1.00
J. Rimdeikienė, Phila. Pa.	3.00
Julija Pukelis, Chicago, Ill.	3.00
K. Jokubaitis, Detroit, Mich.	3.00
D. Jokubaitis, Detroit, Mich.	3.00
Kun. J. Čižauskas, Detroit, Mich.	3.00
L. Dainauskas, Detroit, Mich.	1.00
Ap. Keidienė, Hartford, Conn.	3.00
V. Tereikis, Huntley, Ill.	1.00
Al. Jokubauskaitė, Chicago, Ill.	3.00
A. Bacevičius, Chicago, Ill.	3.00
G. Tupikienė, So. Boston, Mass.	5.00
Miss A. Meale, Bernardville, N. J.	2.00
M. Kaselaitė, Waterbury, Conn.	3.00
Liudvika Nauronis, Kearny, N. J.	3.00
J. Drūkteinienė, Chicago, Ill.	3.00
M. Čekaitienė, Chicago, Ill.	3.00
J. Lamberta, Silver Creek, Pa.	1.00
O. Praninskienė, Chicago, Ill.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Kol. Rėm. Centras*

A. † A.

SIMANAS CIBULSKIS

Virš 70 metų amž., tėvas brolio Vlado Marijono mirė Lietuvoje Radžiu-nų kaime Alytaus parapijoje. Dvejos šv. Mišios už jo sielą buvo vasario 18 dieną 1933 m. Marijonų Vienuolyne. Visų Rėmėjų prašome už Simano sielą sukalbėti šv. Rožančių. Teilsisi Viešpatyje.

Egzekvijos Aušros Vartų bažnyčioje už velionį bus giedamos kovo 4 d., 7:45 val. ryto.

LIETUVOS ŽINIOS

MIRĖ KUN. PRANCIŠKUS GARMUS. Draugijose buvo visų mėgiamas draugas. Parapijonų mylimas dvasios vadas.

Sausio 22 dieną mirė Lekėčių katalikų parapijos klebonas kun. Pr. Garmus, sulaukęs 62 metų amžiaus. Velionis buvo gimęs Piliuonos kaime, Pakuonio parapijoje, ant pat Nemuno kranto. Garmų pavardė labai didelėje pagarboje visoje Pakuonio parapijoje. Garbinga Garmų šeima Petrakiemio kaime, kuri išleidusi yra net du kunigu, iš kurių vienas jau miręs, o antras — kun. Simanas yra Bagotosios, Marijamp. apskr. klebonu.

Garbinga yra Garmų šeimyna taip pat ir Antakalny, iš kurios kilęs yra amerikiečiams gerai žinomas pamokslininkas ir veikėjas kun. Pranciškus Garmus. Taip pat žymi yra Garmų šeimyna ir Būčkio kaime. Šie nuo senovės buvo laikomi kaip ir koki bajorai. Net lenkiškai kalbėdavosi ir dukters visuomet su skrybėlaitėmis dėvėdavo. Dabar tačiau jau sudemokratėję ir lietuvių kalba ėmė viršų jų šeimoje.

Piliuonos Garmai, iš kurių, kaip minėjau, yra kilęs čia minimas a. a. kun. Pranciškus, taip pat nieku neapsileidavo šiems čia paminėtiems Garmams. Piliuniškių ūkis yra labai didelis, bet jie nuo senų senovės visuomet nesiaukštino ir visuomet pasilikdavo demokratais, nesiskyrė iš kitų kaimynų.

Ši šeimyna pasižymėjo labai malonu būdu. Nors dėlė buvo skaičiumi, bet visuomet kuo gražiausiai tarpusavyje sugyvendavo. Taip pat ir kaimynystėje mokėjo santaiką palaikyti. Jaunieji išėję į žmones, kaip dukters ištekėjusios — visur mylimos ir gerbiamos už savo malonų ir taikų būdą. Tos pat malonios ypatybės buvo žymios ir velionio kunigo Pranciškaus būde. Kur jis tik buvo visur buvo mylimas ir gerbiamas. Kol sveikas buvo — itin pasižymėjo linksmumu.

Velionis mėgo sportą, ypač medžioklę. Lyg tyčia jam ir teko Lekėčiuose klebonauti, kur aplink didžiosios girios ir miškai. Jis jais ir naudojosi, gindamasis nuo mirties. Jis seniai jau sirginėjo ir, jei ne medžioklės ir miškai, seniai būtų buvęs jau mirties glėbyje.

Garbingos šeimos, garbingoje ir parapijoje gavo užbaigti savo gyvenimo dienas. Lekėčiai, tiesa, nedidukė parapija. Parapijonai neturtingi girininkai. Parapija tačiau garsi tuo, kad ją yra įsteigęs dabartinis Telšių vyskupas Justinas Staugaitis. Jis čia pirmas buvo klebonas, jis pirmas jai parapijos vardą iš vyskupo išgavo. Antras klebonas čionai buvo taip pat nemaž pagarsėjęs čionai Amerikoje ir buvęs ne vienos parapijos klebonu — kun. V. Slavynas.

Po kun. V. Slavyno paėmė ją a. a. dabar mirusis kun. Pr. Garmus. Gražiai jis ėjo savo kunigiškas pareigas. Parapijonai jį visuomet gerbė.

Tesuteikia jam Viešpats amžiną užmokestį. *Kun. A. Petrauskas, M. I. C.*

KAUNAS.

Šv. Luko Ligoninė kitose rankose.

Kadangi prie šios ligoninės savo aukomis, rodos, gana daug prisidėjo ir gerb. Amerikiečiai, o be abejo ir "Laivo" skaitytojai, tai man regis apie jos dabartinį stovį bus pravartu ir juos nors kiek supažindinti, ypač kadangi jinai dabar pateko į labai geras rankas.

Kam nėra žinomos Šv. Kotrynos seselės. Jos nūdėn Lietuvos kultūroje vaidina gana žymų vaidmenį; jų rankose šiandien randasi šios gana žymios ir atsakomingos įstaigos, kaip antai:

1. 1926 m. seselės savo lešomis pas-

tatė Krakėse prie vienuolyno mūro namą, kuriame auklėjamos nepilnametės nuskaltėlės mergaitės, kur kai kada būna viršaus per 40 mergaičių, kurios netik labai gražiai ir praktiškai auklėjamos, bet ir labai puikiai įvairių darbų mokinamos pačių seselių, kaip antai: siuvimo, nėrimo ir net batsiuvystės ir dar kitų kitokių darbų; joms užlaikymą duoda Valdžia.

2. Ten pat Krakėse jų vedama ir pradžios mokykla. 3, antrąją pradžios dvikomplektinę mokyklą turi įsisteigę Ukmergėje, prie kurios turi ir 4, gana skaitlingą vaikų darželį. 5, Ten pat Ukmergėje turi senelių ir vaikų našlaičių prieglaudą. 6, 1925 m. perėmė administruoti Strevinskuose Invalidų namus globojamus Švento Vincento a Paulo Draugijos, kuriuose dabar randasi 250 invalidų; joms perimant buvo tik 80 invalidų. 7, 1932 m. pavasary perėmė iš K. Moterų Draugijos labai apleistą Karmeliavos Mergaičių Ūkio mokyklą, kurioje dabar yra 46 mokinės; ši mokykla taip labai buvo apleista, kad prie jos tinkamo įtaisymo be galo daug lėšų reikėjo. 8, 1932 m. gruodžio mėn. įsisteigė Vabalninkuose dvikomplektinę mokyklą.

Nors, kaip matom, prie virš minėtų aštuonių įstaigų šių nenuilstančių darbo bitelių jėgos jau rodos yra galūtinai išsemtos, tačiau Labdaringos Krikščioniškos Meilės Draugijos neatleidžiamai prašomos pereitų 1932 m. gruodžio mėn. 31 d. perėmė iš seserų Elzbietiečių Švento Luko Ligoninę, esančią Kaune, kuri jau merdėte merdėjo ir laukte laukė sumanesnių ir visa širdimi atsidavusių Dievo ir artymo meilei šeiminikių, kurios išgelbėtų šią vienintelę Lietuvoje katalikišką ligoninę, kuriai net patsai Šventasis Tėvas Pijus XI davė vardą, kuri tapo pastatyta kaip jo penkių dešimčių metų kunigystės jubiliejaus paminklas — nuo galūtinio bankroto. Ir šiandien drąsiai ga-

lima sakyti, kad šių nenuilstančių seselių nepaprastu atsidavimu Dievui ir artymo meilei ir dar, prie tam didelių jų darbštumu ir sumanumu, ši ligoninė už kiek laiko atkrus. Seselės savo uždarbio išsižadėjo, kad tik kaip nors šią ligoninę išgelbėjus iš skolų ir tinkamai praplėtus. Taigi jos visą savo darbą aukoja, kas sudaro gana žymią sumą.

Turint tokias nepaprastas darbuotojas, dabar ir visuomenei reiktų kur kas labiau šią kiekvieno kataliko širdžiai brangią įstaigą savo aukomis remti, kad sulyginus ją su kitų valstybių panašiomis ligoninėmis.

Užbaigiant dar turia pridurti, kad po šių laimingųjų reformų, kaip šių eiliučių rašytojas, taip ir visi kiti ligoniai jaučiasi beesanti su vis kitoj kūno ir dvasios atmosferoj.

Beja, seserys Elzbietietės išeidamos atsiėmė iš kopyltėlės savo monstranciją ir figsgarmoniją. Monstranciją jau šiomis dienomis mums nupirko seselių Kotryniečių Krakėse kapelionas, kun. K. Kudirka, už ką jam seselių ir ligonių vardu nuoširdžiai dėkojame ir meldžiamės, kad Dievas duotų geradarių įtasyti ir vargonėlius arba figsgarmoniją, tai tuomet jau būtų mūsų kopyltėlė pilnai aprūpinta.

A. Kalinys.

ŠAULIAI. — Džiaugiuosiu iš Chicago čionai grįžus. Pragyvenimas daug pigesnis. Oras man labai geras, jaučiuosiu daug sveikiau, kaip Amerikoje. Darbo turiu užtektinai. Prižiūrau už liginiu net du ligonius. Tik mano brolis likęs Chicagoje, tai nepaisant mano rašytų jam laiškų, dar nė kartą neatsiliepė, o gal jau nė gyvo jo nėra. Palikau jį Chicagoje, 2830 Walece St.

Magdalena Laucaitė.

KAUNAS. — Susirgo rašytojas kan. J. Tumas-Vaišgantas ir dabar guli miesto ligoninėje Kaune.

WESTFIELD, Mass. — Nors nedidelė čionai lietuvių naujokinė, tačiau ir jų tarpe randasi, kurie supranta, kad šiais sunkiais laikais negalima palikti vienintėlės lietuvių kolegijos be paramos. Nes jei kam dabar yra sunku, tai tiems, kurie turi vadovauti įstaigoms aukomis užlaikomomis. Ak sunku yra aukoti geriems tikslams, kuomet kuomet patiems aukotojams pragyvenimas darosi keblus. O visgi Westfielde yra tų toliau matančių, kurie tais sunkiais laikais atėjo lietuvių kolegijai į pagelbą, kad toji kultūrinė mūsų įstaiga sunkiems laikams užėjus neužsidarytų, bet galėtų gyvuoti ir progresuoti.

Proga šios paramos suteikimui buvo sausio 29 d. atsilankymas nuo kolegijos vadovybės marijono kun J. Jakaičio.

Vietos lietuvius čia ypač sunkiai yra palietus depresija, todėl ir suteikta parama juo labiau yra reikšminga. Gerb. vietos klebonas, kun. St. Vembrė nuoširdžiai rėmė ne vien gausia auka, bet ir gyvu žodžiu, kviesdamas visus būti kolegijos rėmėjais. Didžiausia auką suteikė Valskių šeimyna, net čielą \$100.00. Plačiai žinomoji gražiabalsė giesmininkė p-lė Monika Manasaitė paaukojo \$5.00.

Metiniais kolegijos rėmėjais įsirašė: Kun. Stasys Vembrė, p-ni Jieva Gudauskienė, p. Prančiška Žibutienė. Vienas iš apielinkės lietuvis ūkininkas ketina kolegijai suteikti pieningą karvę. Beabejo, tai nepaskutinė westfieldiečių auka, nes jie įsikūrė kolegijos rėmėjų skyrių, pačiam klebonui vadovaujant, ir žada būti nuolatiniiais kolegijos prieteliais.

WATERBURY, CONN. — Vietos šv. Juozapo parapijos žmonės, sumaningo ir pasišventusio klebono vedami, yra daug gero padarę tikybos ir tautos reikalais. Jie nenori atsilikti nei nuo tų dalykų, kuriuos visi Amerikos lietuviai bendromis jėgomis užlaiko. Įsikuriant pirmajai lie-

tuvių kolegijai Amerikoje, Waterburio klebonas daug prisidėjo, kad ji įsikurtų Naujoje Anglijoje ir didele auka pagelbėjo jos sunkiomis pirmomis dienomis. Duosniai kolegiją parėmė taipogi jau keletą metų Waterbury darbuojantis kun. Juozas Kazlauskas. Jaunasis klebono asistentas, kun. Jonas Kripas, irgi daug prietelingumo naujai lietuvių mokslo įstaigai reiškia ir pažadėjo finansinę paramą. Idealinguosius parapijos vadus seka nuoširdūs Waterburio lietuviai. Sausio 22, lankantis marijonų vienuolijos kunigui Jakaičiui, įsikūrė čionai Marijonų Kolegijos Rėmėjų skyrius. Į pirmininkus pateko žinomas geradarys Jonas Giržijauskas. Raštininku ir išdininku išrinkti kilnios sielos veikėjai, būtent: Vincentas Pabilionis ir Vladas Stulginskas. Žymiausieji šia proga kolegijai aukotojai buvo Ona Grincienė, kuri prie savo seniau duotų aukų dar pridėjo \$50.00 ir įgijo kolegijos garbės rėmėjos narystę. Maldos Apaštalytės draugija prisidėjo duosnia auka \$10.00. Marcelė Račienė, kuri kas metai kolegijai aukodavo po penkinę, ji ir šia proga suteikė \$5.00 auką. Kolegijos reikmenims gausią paramą suteikė Ona Girdžijskienė, aukodama tam tikslui \$5.00.

Ta pačia proga būrys įstojo į metinius kolegijos rėmėjus, aukodami po \$3.00 Daiktais daugiausia paaukojo duosni vienuolių šelpėja, p-lė Magdalena Vosyliūtė, atiduodama kolegijai naują rakandų garnitūrą, staltiesių, patalinių, paklodžių ir elektrinę lempą.

Dabar waterburiečiai rengiasi čionai priimti atvykstančius kolegijos studentus kovo 5 d., kuomet tą dieną vak., parapijos ruimingoje salėje jie vaidins žavinčią istorinę tragediją vardu "Pranašystė." Geri žmoneliai jau iš anksto pardavinėja bilietus, kad kuo daugiausiai žmonių pasinaudotų ir pamatytų taip įs-

pūdingą istorinę tragediją ir susižavėtų lietuvių kolegistų lišimu. Suprantama, kad vaidinimo pasisekimas būtų ir bus didelė lietuvių mokslo įstaigai parama.

Klausimai ir Atsak.

KLAUSIMAS. Nekuri moteris yra nesčia. Ji sunkiai suserga. Ar galima jai šaukti kunigą, kuomet ji buvo divorsuota ir vėl už kito ištekėjo? Ar galima jai duoti į rankas "Laimingos Mirties kryželis? Ar galima už ją melstis?

ATSAKYMAS. Galima šaukti kunigą, tik pirma reikia jam viską aiškiai pranešti, kokia ta ligonė yra. Galima jai duoti kryželis ir galima už ją melstis.

Kaip Jėzus Kristus gelbėjo žmogūdi paskutinę to nelainingojo žmogaus gyvenimo valandą, taip rūpinasi gelbėti kiekvieną ir didžiausią nusidėjėlį katalikų Bažnyčia.

Tokia moteris yra labai nusikaltusi savo Bažnyčiai ir Dievui, bet paskutinę vadandą, prieš mirtį, gali gailėtis; nusikaltimų pridirbusi, gali išsižadėti savo klaidų ir tai nuoširdžiai padarius, gali pelnyti nuodėmių atleidimą.

"Laimingos Mirties" kryželis, jei jis ištikrųjų yra apdovanotas atlaidais, padeda įgyti tuos atlaidus tiems tik ligo-niams, kurie yra susitaikę su iDevu, kitoki negali pelnyti atlaidų, bet gali kar-tais pasizadinti į gailęstį.

Labai šventas ir prakilnus dalykas melstis už pavojingai sergančius ligonius, o ypač už tokius, kurie yra didesniame sielos pražūties pavojuje.

Už mirštančius beveik labiau reikia melstis, negu už sielas skaistykloje. Tosios vistiek, ar anksčiau ar vėliau nueis dangun, o miršta yra dažnai pražūties pavojuje.

KLAUSIMAS. Kai kurie protesto-

nai klausia, kodėl katalikai ir katalikų kunigija nekovoja už "sausumą," o dar pritaria "šlapiesiems" ir nori, kad vėl būtų karčiamos ir pardavinėjami svaiginantieji gėrimai. Koks geriausias jiems būtų atsakymas?

ATSAKYMAS. Katalikai netiki į priverstiną dorybę, taigi netiki nei į priverstiną blaivumą arba, kaip jį protestonai vadina "sausumą." Nes jei žmogus nebus išauklėtas, kad jis iš ištikimimo būtų blaivus, tai joki draudimai nepadarys jo blaivų arba "sausą." Nei tūkstančiai prohibicijos agentų Amerikoje nepadare "sausų" tų, kurie norėjo būti "šlapi."

Katalikai kovojo ir kovoja už žmonių blaivumą. Jie visuomet aiškiausiai išpažino blaivumo ir "temperancijos" dorybę. Kunigija per pamokslus garsiai tą dorybę skelbia ir giria. Katalikai turėjo ir turi "blaivybės" draugijas ir per jas žodžiu, spauda ir pamokomis aukli žmones, blaivius.

Galima protestonui atversti katalikų katekizmo tą puslapį, ant kurio yra išskaičiuotos septynios mirtinosios nuodėmės. Jų tarpe yra apsirijimas. Prie apsirijimo kaip tik ir priklauso pasigėrimas. Taigi katalikų tikėjimas labai smerkia girtybę.

Toks katalikų kovojimas padarė daug daugiau blaivių ir sulaukė nuo pasigėrimų, negu visa armija "prohibicijos" agentų.

Katalikai netiki, kad būtų prasižengimas, jei žmogus pavartos kiek-ne-kiek svaigalų, todėl ir nekovoja už toki "sausumą," kuris visiškai viską uždraudžia, o tikrenybėje tik didesnę ir biauresnę girtuokliavimą iškelia.

Kad katalikai, o ypač kunigija, norėtų karčiamų, tai yra išsvajotą protestonų prasimėnymas. Be jų labai lengvai galima apseiti.